

GABRIELA
ADAMEȘTEANU

Fontana di Trevi

roman

Ediția a IV-a

POLIROM
2025

Cuprins

Aleea Teilor

Capitolul 1. Petru Arcan.....	11
Capitolul 2. Claudia Felicia Morar.....	36
Capitolul 3. Sorin Olaru	61
Capitolul 4. Sultana Morar.....	84
Capitolul 5. Dorina Gabor	109
Capitolul 6. Aurelian Morar.....	132
Capitolul 7. Tincuța	156
Capitolul 8. Alina Izvoranu.....	181
Capitolul 9. Caius Victor Branea, zis Juniorul.....	204
Capitolul 10. Harry Fischer.....	225
Capitolul 11. Viața în trei.....	249
Capitolul 12. Doctorița fără nume.....	273
Capitolul 13. Claudiu Morar.....	298
Capitolul 14. Daniel Izvoranu.....	324
Capitolul 15. Vila din Domnița Ralu	346

Capitolul 16. Unchiul Caius	362
Capitolul 17. Vărul Rafael	387
Capitolul 18. Unchiul Traian.....	411

Allée des Tilleuls

Capitolul 19. Viața bicoloră.....	435
<i>Personajele</i>	455

Atunci n-am stat să aleg, nici nu mi-am pus problema să-l las. Plecarea lui Petru, despărțirea de Sorin, sarcina m-au ținut într-o irealitate, mărită de cutremur, cu dramele lui.

Uneori nu doar corpurile erau greu de identificat, ci și viața trăită înainte: moartea neașteptată dezvăluie totdeauna secretele bine ascunse ale vieții. Ascultând ce-i povestise un coleg lui Aurelian la noua lui slujbă, Depozitul de Carte, am înghețat: la fel ar fi putut să mi se întâmple și mie. Soția colegului obișnuia să lucreze peste program. Cum, în noaptea cutremurului, nu s-a mai întors acasă, el a căutat-o la părinți, la prieteni, prin spitale și, în final, la morgă. A așteptat în aerul încărcat de formol și putreziciune, de țipete și plânsete, până i-a venit rândul. Printre cadavrele aduse de la blocul Scala a văzut, sub un cearșaf, un tors de femeie, tăiat oblic peste un sân. Capul era complet turtit, fără trăsături, fără dinți, doar cu resturi de creier peste craniul aplatizat. Dar mâinile rămăseseră întregi. Una era liberă, cealaltă sub cearșaf, lângă cadavrul unui bărbat, cu care fusese găsită împreună. Colegul lui Aurelian obișnuia să-i prindă încheietura mâinii între două degete: așa îi lua măsura pentru brățări. A încercat-o și acum, corespundea, dar l-a nedumerit un amănunt. Ea mersese, cu o zi înainte, să-și facă manichiura, i-a pipăit unghiile, una era ruptă, dar de pe celelalte lipsea pasta albă cu care obișnuia să se dea. Mâinile păreau ale ei, dar de ce nu avea oja pe unghii? A dedus că nu era ea. Când a ieșit de la morgă, se

crăpa de ziuă. N-a găsit nici taxiuri, nici mașini de noapte și a luat-o pe jos. Aerul de afară îl mai trezise, dar abia își târa picioarele și trebuia să ajungă acasă înainte să se trezească fetița lor de trei ani, o lăsase la o vecină. Și, dintr-odată, și-a amintit că soția lui avea o aluniță între omoplați. A avut impulsul să se întoarcă să verifice, dar era istovit și s-a hotărât să revină după-amiază. Când s-a întors, n-a mai găsit-o, cineva o identificase și o luase s-o îngroape. Soția nu mai apăruse, iar el nu știa, să meargă la procuratură, să mai vadă o dată filmele, fotografiile? L-a întrebat pe Aurelian, care i-a răspuns: „Nu!“.

*

Am mai stat, după cutremur, câteva zile în Aleea Teilor. Când rămâneam singură în apartament, sunam acasă la Sorin, dar nu mi-a răspuns niciodată nimeni. Ce-o fi cu el, cu mama lui? mă frământam. M-am grăbit să mă duc la birou, doar acolo puteam să dau de el. Am deschis, temătoare, ușa. Se vorbea, la nesfârșit, despre cutremur, despre riscurile Clădirii.

„Dedesubtul Clădirii e un sol nisipos, infiltrat de râuri subterane. S-a fracturat un stâlp de rezistență“, a spus Harry Fischer.

„Totul este destin!“, a oftat secretara directorului, Maria.

În spatele ei, toți și-au aruncat priviri ironice, ce filosoafă devenise! De obicei vindea la negru cosmetice și bijuterii ieftine, aduse de soțul ei, diplomat, în schimbul cremelor și pastilelor Gerovital, cu mare căutare *afară*.

„Ce s-ar fi făcut Olaru dacă hoțul nu venea la manglit?“

Fiecare replică era urmată de o cascadă de replici.

„Întâlnirea de destine! Destinul lui Olaru și destinul hoțului!“

Erau sau nu ciudate privirile care se îndreptau spre mine? Atunci când te ascunzi de ceilalți, devii o bilă de suspiciune, nu mai ești în stare să simți cum ești văzut, comentat.

„Ce spuneti? Ce-i cu Sorin?“, am bâiguit.

„Ce, tu nu știi că este internat la Urgență?“

„A căzut cu blocul din Militari! Se afla într-o vizită, el nu locuiește acolo.“

„A avut un noroc chior! Destinul!“, au chicotit.

„Unul care venise să fure a dat de el. Câte nu găsești în ruine, bijuterii, bani, dar e și riscant, vine o replică și rămâi îngropat în moloz! Bravo hoțului că l-a ajutat să iasă, singur n-ar fi putut, e rănit“, mi-a explicat, tacticos, Harry.

Stăteam cu pardesiul de catifea reiată pe mine și sângele îmi bubuia în tâmple. În timp ce căutam, panicată, un pretext să țâșnesc pe ușă și să mă reped la spital, după Sorin, am înțeles, din ce se vorbea, că Dorina mi-o luase înainte. Îl căutase disperată, după cutremur, acasă la mama lui, și pe urmă umblaseră prin spitale, până dăduseră de el. Acum era la căpătâiul lui, ca o logodnică îndrituită. Silindu-mă să îngaim câte ceva ca să rămân în discuția generală, nu m-am mișcat din loc o oră, lungă cât eternitatea.

Semnul că ne depărtam sufletește de cutremur era că apăruseră bancurile. Rostite la început cu o mică jenă, deveniseră primul subiect de conversație. Unele se bazau doar pe jocuri puerile de cuvinte, cum este cel despre Toma Caragiu, care, ajuns în fața lui Dumnezeu, ar fi fost întrebat: „Ei, Tomiță, cum ai suportat cutremurul?”. „Doamne, m-a lăsat rece!“, ar fi răspuns actorul.

Altele erau adaptări rapide ale bancurilor vechi, de pildă, cel despre căminul de studente Carpați care ar fi fost în pericol de prăbușire, fiindcă avea mii de crăpături. Acum fusese înlocuit cu Fabrica APACA, în care lucrau doar femei. Așadar, APACA ar fi fost evacuată de urgență fiindcă stâlpii de rezistență n-ar face față celor 12.000 de crăpături. Colegele mele de birou chicoteau, de parcă numai muncitoarele de la APACA fuseseră transformate într-o mulțime ridicolă de pizde anonime, nu și ele. Mă dezgustau atât de tare hohotele lor de râs, încât mi-era greu să mimez veselia.

Aurelian susținea că sociologii Securității ar fi dat atunci, la repezeală, drumul bancurilor, ca să atenueze anxietatea populației și să dirijeze nemulțumirile spre ținte false.

Bancurile îmi treceau pe lângă urechi, singurul meu gând era să nu arăt cât de lovită fusesem de povestea dinainte, cu accidentul lui Sorin, rănit în spital și păzit de Dorina. Înăuntru se întetea fumul de la țigări. Afară se lăsa o după-amiază ușor umbrită. Cineva a scos din birou o sticlă și a desfăcut-o în

uralele tuturor. După spaima prin care trecuseră, momentul devenise festiv. Și-au umplut pe rând ceștile desperecheate, ciobite, de cafea. Aveau, în această oră unică, un sentiment de clan vechi. Disputele înverșunate erau lăsate pe mâine, se priveau cu subînțeleș unii pe alții, se tachinau, își tot umpleau ceștile golite și, nu știu cum, minune!, cineva scotea dintr-un alt birou altă sticlă ilicită.

Mă pierduseră din vedere. Râdeam silit și mă prefăceam, când și când, că îmi înmoi buzele în ceașca mereu plină. Când mi-am îngăduit, în sfârșit, să ies din birou, considerând că nu mai bate la ochi, am mers încet până în capătul culoarului și, ca să fiu sigură că nu mai dau de nimeni, am urcat scările pe jos. Apoi am ieșit pe terasa Clădirii.

*

Privit de aici, de sus, Bucureștiul era cel de totdeauna, ca și când nu i se întâmplase nimic. Avea un aer de stațiune de provincie, deși copacii nu înfrunziseră și pe crengile chele mai rămăseseră frunze de acum un an, uscate. Șoseaua era neobișnuit de liniștită, se circula puțin, sub un soare slab, ca la orice început de martie.

Mi-am pus coatele pe balustradă, aerul viu după ultima ploaie și zborul rotund al lăstunilor care înțepau liniștea cu țipetele lor ascuțite mă calmaseră. Știam, în sfârșit, ce se întâmplase după ce plecasem din apartamentul amicului Florinel. Huruitul asurzitor și strigătele pe care le auzisem când eram în autobuz veneau din blocul din care abia ieșisem: unul dintre cele 13 imobile noi prăbușite

în București! Nu încercasem, până atunci, să le identific, nu-mi dădusem seama că unul dintre ele era cel al lui Florinel. Ar fi trebuit să fiu doar fericită că nu mă prinsese pe mine cutremurul acolo, dar nu făceam decât să-l imaginez pe Sorin, dereticând, ca de obicei, după plecarea mea precipitată și tot mai speriat când apartamentul a început să se legene cu el.

Blocurile noi, făcute din prefabricate, căzuseră altfel decât cele construite în interbelic: nu se transformaseră în enorme grămezi de moloz, sufocând tot ce au prins înăuntru, ci se vărsaseră peste străzi, ca o grămadă de cutii de chibrituri, puse unele peste altele, care își pierd, brusc, echilibrul. Într-o astfel de cutie, ca într-o carapace, trebuie să fi rămas Sorin.

Soarele dispăruse pe neașteptate, cerul se făcuse, deodată, dens și opac de nori, cenușiu ca o piatră, și lumina căpătase o materialitate ciudată. Statuia lui Lenin se decupa, unidimensională, deasupra straturilor de flori și-n lumina nefirească oamenii se scurgeau, șiruri neregulate, prin porțile înalte ale Clădirii. Programul se terminase.

Aveam gura plină de salivă, n-am vomitat, dar a trebuit să scuip de câteva ori, într-un colț al terasei. N-aveam ce căuta la spital, la Sorin, dar trebuia, cât mai repede, să dau de consăteanca Dorenei ca să mă scape de sarcină. Luasem, de curând, un împrumut la CAR, să-mi cumpăr mașină de scris, fiindcă Petru nu mă lăsa să pun mâna pe a lui. De-asta îmi și permisesem să-i arunc lui Sorin plicul, atunci când am ieșit, trântind ușa. Acum vedeam sutele albastre care au plutit încet,